

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงภาษาไทย พุทธศักราช 2549 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะ การใช้ และความหมายของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนิตยสารบันเทิงภาษาไทยที่จำหน่ายในปี พ.ศ. 2549 โดยเก็บข้อมูลจากนิตยสารบันเทิง 5 รายชื่อ ได้แก่ ทิวพูล, สตาร์นิวส์, GOSSIP STAR, in magazine และ Oops! รวมจำนวนนิตยสารที่เก็บข้อมูลทั้งหมด 120 ฉบับ ผลการศึกษาสรุปได้ดังต่อไปนี้

6.1.1 ลักษณะของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง

ลักษณะของคำสแลงในนิตยสารบันเทิงมีวิธีการสร้าง 7 วิธี ดังนี้

6.1.1.1 การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำที่ปรากฏอย่างหนึ่งในพจนานุกรมให้มีความหมายใหม่ซึ่งเข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม เป็นความหมายพิเศษเฉพาะที่ขึ้นอยู่กับบริบทเป็นสำคัญ พบจำนวน 113 ข้อมูล เช่น ชะนี (ผู้หญิง) ลักปิดลักเปิด (หลบซ่อน, ไม่เปิดเผย) ทำการบ้าน (มีเพศสัมพันธ์กับคู่สมรส) เป็นต้น

6.1.1.2 การนำคำหรือข้อความมาจากเหตุการณ์ปัจจุบัน สภาพแวดล้อม และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้นิตยสารบันเทิงมีเนื้อหาที่มีชีวิตชีวา มีสีสัน สะดุดตาชวนติดตาม และดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน จำแนกที่มาได้ 11 กลุ่ม ดังนี้

1. เหตุการณ์ปัจจุบันและข่าวที่รู้จักกันโดยทั่วไป พบจำนวน 10 ข้อมูล
2. เทคโนโลยีสมัยใหม่ พบจำนวน 16 ข้อมูล
3. สิ่งของและเครื่องใช้ พบจำนวน 96 ข้อมูล จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) รถยนต์ พบ 27 ข้อมูล 2) เครื่องใช้ พบ 49 ข้อมูล และ 3) ชื่อสินค้า พบ 20 ข้อมูล
4. ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบจำนวน 145 ข้อมูล จำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) สภาพดินฟ้าอากาศ พบ 44 ข้อมูล 2) ธรรมชาติ พบ 20 ข้อมูล 3) พืช พบ 24 ข้อมูล และ 4) สัตว์ พบ 57 ข้อมูล
5. สถานที่ พบจำนวน 20 ข้อมูล

6. ความเชื่อและพิธีกรรม พบจำนวน 65 ข้อมูล จำแนกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ 1) ความเชื่อทางศาสนา พบ 16 ข้อมูล 2) สิ่งศักดิ์สิทธิ์ พบ 11 ข้อมูล 3) โหราศาสตร์ - ปีนักษัตร พบ 4 ข้อมูล 4) ไสยศาสตร์ - ฤกษ์วิชัยฤกษ์ พบ 22 ข้อมูล และ 5) พิธีกรรม พบ 12 ข้อมูล

7. การประกอบอาชีพ พบจำนวน 14 ข้อมูล จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การค้าขาย พบ 8 ข้อมูล และ 2) เกษตรกรรม - กสิกรรม พบ 6 ข้อมูล

8. อาหาร พบจำนวน 89 ข้อมูล

9. สื่อมวลชนแขนงต่างๆ พบจำนวน 208 ข้อมูล จำแนกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ 1) ภาพยนตร์ แบ่งออกเป็นชื่อภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศ และตัวละครในภาพยนตร์ พบ 53 ข้อมูล 2) รายการโทรทัศน์ - วิทย์ แบ่งออกเป็นชื่อรายการโทรทัศน์-วิทย์ และคำพูดจากรายการโทรทัศน์ พบ 22 ข้อมูล 3) ละครโทรทัศน์ แบ่งออกเป็นชื่อละครไทยและต่างประเทศ และคำพูดจากละครโทรทัศน์ พบ 21 ข้อมูล 4) เพลง แบ่งออกเป็นชื่อเพลง และเนื้อเพลง พบ 73 ข้อมูล 5) โฆษณา พบ 13 ข้อมูล 6) การ์ตูน พบ 11 ข้อมูล และ 7) คนที่มีชื่อเสียง พบ 15 ข้อมูล

10. วงการอื่นๆ พบจำนวน 148 ข้อมูล จำแนกเป็น 6 วงการ ได้แก่ 1) วงการกีฬา แบ่งออกเป็น 12 ประเภทคือ กรีฑา กอล์ฟ แข่งม้า แข่งรถ เทนนิส ฟุตบอล มวย ยิมนาสติก วูตวูว ว้าว สนุกเกอร์-บิลเลียด และหมากรุก พบ 69 ข้อมูล 2) วงการตำรวจ - ทหาร พบ 21 ข้อมูล 3) วงการแพทย์ แบ่งออกเป็นคำที่เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลและคำที่เกี่ยวกับการตั้งครรภ์ พบ 14 ข้อมูล 4) วงการการศึกษา พบ 11 ข้อมูล 5) วรรณกรรม พบ 14 ข้อมูล และ 6) กลุ่มเพศที่ 3 พบ 19 ข้อมูล

11. กิจกรรมนันทนาการต่างๆ พบจำนวน 24 ข้อมูล จำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) การละเล่น พบ 9 ข้อมูล 2) ดนตรี พบ 11 ข้อมูล และ 3) การพนัน พบ 4 ข้อมูล

6.1.1.3 การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง เป็นการให้เสียงของคำสื่อความหมายเพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ เกิดจินตนาการเห็นภาพ และเข้าใจความหมายของคำนั้นได้ด้วยเสียง พบจำนวน 96 ข้อมูล เช่น อี้ (แสดงอาการรังเกียจ) ดีดำ (แสดงอาการตื่นเต้นดีใจมากกว่าปกติ) ต้องแต่ง (แสดงลักษณะที่ไม่แข็งแรง) เป็นต้น

6.1.1.4 การนำคำเลียนเสียงธรรมชาติมาสื่อความหมาย เป็นการนำเสียงต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือเสียงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมาสื่อความหมาย เพื่อนำมาใช้สื่อความหมายแทนคำปกติที่มีอยู่แล้วในภาษา พบจำนวน 29 ข้อมูล เช่น เอือก (แสดงอาการอยากได้) กรุ๊กรู๊กรู (แต่งงาน) ป๊ะเท่งป๊ะ (มาพบกัน) เป็นต้น

6.1.1.5 การยืมคำ เป็นการนำคำที่มาจากภาษาถิ่นอื่นหรือจากภาษาอื่นมาใช้แทนคำที่มีอยู่แล้ว จำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ

1. การยืมคำจากภาษาต่างประเทศ เป็นการนำคำยืมจากภาษาต่างประเทศมาใช้ในความหมายพิเศษเฉพาะ พบจำนวน 33 ข้อมูล เช่น แอฟ (ขโมย) เวิร์ก (ดำเนินไปได้ด้วยดี) ชัมดิงรอน(เพศสัมพันธ์) เป็นต้น

2. การยืมคำจากภาษาถิ่น เป็นการนำคำภาษาไทยถิ่นมาใช้โดยยังคงมีความหมายตามเดิม พบจำนวน 27 ข้อมูล เช่น ม่วนแต่ บ่ยัน ชื้อกเบ่เบ่ เป็นต้น

6.1.1.6 การผวนคำ เป็นการสลับองค์ประกอบของพยางค์ไปจากคำที่รับรู้และใช้กันอยู่ทั่วไป จำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ

1. การผวนคำปกติ เป็นการสลับเสียงสระหรือเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์หน้าและพยางค์ท้ายในคำเดิม พบจำนวน 5 ข้อมูล เช่น เกลียมัว โนมม ป้า-หมาก เป็นต้น

2. การผวนคำปกติกับคำเดิม เป็นการสลับเสียงสระเหมือนกับการผวนคำปกติและผู้เขียนได้นำรูปคำเดิมมาประกอบไว้ติดกัน จำแนกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ คำที่ผวนแล้วไม่มีความหมาย พบจำนวน 4 ข้อมูล เช่น พันแฉน - แพนฉัน ไสเจียเสียใจ เป็นต้น และคำที่ผวนแล้วมีความหมาย พบจำนวน 3 ข้อมูล เช่น น้องรักนักร้อง ลอยคออรรคอย ทับไม้ร้องท้องไม่รับ เป็นต้น

6.1.1.7 การสร้างคำขึ้นใหม่ จำแนกได้ 4 วิธี คือ

1. การดัดแปลงคำเดิม เป็นการเปลี่ยนแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของคำเดิม เมื่อเปลี่ยนแปลงแล้วจะได้รูปคำใหม่ที่อาจมีความหมายของคำเหมือนหรือคล้ายกับความหมายเดิมหรือมีความหมายต่างกับความหมายเดิมอย่างสิ้นเชิง จำแนกเป็น 12 วิธี ดังนี้ 1) การดัดแปลงโดยเปลี่ยนเสียงในพยางค์ไปจากคำเดิม พบจำนวน 156 ข้อมูล แบ่งออกเป็น 8 ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงสระ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ การเปลี่ยนทั้งเสียงสระและพยัญชนะ การเปลี่ยนทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ การเปลี่ยนทั้งเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ การเปลี่ยนทั้งเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ และการเปลี่ยนเสียงโดยเลียนวิธีเปลี่ยนคำตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ การเติม “ส์” ท้ายคำ และการเติม “ลิซึ่ม” ท้ายคำ 2) การดัดแปลงโดยเพิ่มพยางค์ พบจำนวน 17 ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การเพิ่มพยางค์หน้าคำ และการเพิ่มพยางค์กลางคำ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ การเพิ่มพยางค์กลางคำที่เป็นเสียงเดียวกับตัวสะกดของพยางค์หน้า และการเพิ่มพยางค์กลางคำที่เป็นเสียงใหม่ 3) การดัดแปลงโดยตัดพยางค์ พบจำนวน 46 ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

การตัดพยางค์หน้า ซึ่งแบ่งเป็นการตัดพยางค์หน้าคำไทยและตัดพยางค์หน้าคำต่างประเทศ และ การตัดพยางค์ท้าย ซึ่งแบ่งเป็นการตัดพยางค์ท้ายคำไทยและตัดพยางค์ท้ายคำต่างประเทศ

4) การตัดแปลงโดยเพิ่มคำหรือข้อความ พบจำนวน 77 ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ คำหรือข้อความที่เพิ่มมีความหมายในทำนองเดียวกัน และคำหรือข้อความที่เพิ่มเพื่อสร้างความแปลกใหม่

5) การตัดแปลงโดยตัดคำ พบจำนวน 14 ข้อมูล แบ่งออกเป็น การตัดคำไทยและตัดคำต่างประเทศ

6) การตัดแปลงโดยเปลี่ยนคำ พบจำนวน 104 ข้อมูล

7) การตัดแปลงโดยย่อคำ พบจำนวน 14 ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ อักษรย่อ และคำย่อ

8) การตัดแปลงโดยซ้ำคำ พบจำนวน 33 ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ คำซ้ำประเภทไม่เปลี่ยนเสียง ซึ่งแบ่งเป็นซ้ำคำไทยและซ้ำคำต่างประเทศ และคำซ้ำประเภทเปลี่ยนเสียง

9) การตัดแปลงโดยรวมคำ พบจำนวน 7 ข้อมูล

10) การตัดแปลงโดยออกเสียงแบบสะกดคำ พบจำนวน 12 ข้อมูล

11) การตัดแปลงโดยออกเสียงคำให้ผิดแปลกไปจากสำเนียงเดิม พบจำนวน 7 ข้อมูล และ

12) การตัดแปลงโดยแปลความหมายคำต่างประเทศ พบจำนวน 3 ข้อมูล

2. การเล่นเสียง เป็นการนำคำที่มีเสียงคล้ายกันมาเรียงไว้ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกัน จำแนกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การเล่นเสียงสระ พบจำนวน 113 ข้อมูล และการเล่นเสียงพยัญชนะต้น พบจำนวน 26 ข้อมูล

3. การบัญญัติคำขึ้นใหม่ เป็นการสร้างคำขึ้นใหม่และกำหนดให้มีความหมายเฉพาะความหมายหนึ่ง พบจำนวน 82 ข้อมูล เช่น เซียะ (สวยมาก, ดีมาก) โป๊ะ (พิรุณ, ลักษณะน่าสงสัย) จี๊กะต๊ย (มีเพศสัมพันธ์) เป็นต้น

4. การประกอบคำ เป็นการนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประกอบเข้าด้วยกัน เมื่อรวมกันแล้วจะเกิดเป็นคำใหม่ที่มีความหมายเฉพาะ หรือบางคำยังคงความหมายในลักษณะเดิมหรือใกล้เคียงความหมายเดิม จำแนกเป็น 22 ลักษณะ ดังนี้

1) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำไทย พบจำนวน 176 ข้อมูล

2) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำต่างประเทศ พบจำนวน 276 ข้อมูล

3) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง พบจำนวน 52 ข้อมูล

4) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำต่างประเทศ และคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง พบจำนวน 10 ข้อมูล

5) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ พบจำนวน 69 ข้อมูล

6) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำต่างประเทศ และคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ พบจำนวน 5 ข้อมูล

7) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ พบจำนวน 12 ข้อมูล

8) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำที่เลียนวิธีเปลี่ยนคำตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พบจำนวน 13 ข้อมูล

9) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ และคำที่เลียนวิธีเปลี่ยนคำตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

พบจำนวน 1 ข้อมูล 10) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำต่างประเทศ พบจำนวน 37 ข้อมูล 11) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง พบจำนวน 18 ข้อมูล 12) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ พบจำนวน 11 ข้อมูล 13) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ พบจำนวน 3 ข้อมูล 14) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ และคำไทย พบจำนวน 3 ข้อมูล 15) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ และคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงและคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ พบจำนวน 1 ข้อมูล 16) คำที่ประกอบด้วยคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงกับคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง พบจำนวน 8 ข้อมูล 17) คำที่ประกอบด้วยคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงกับคำเลียนเสียงธรรมชาติ พบจำนวน 5 ข้อมูล 18) คำที่ประกอบด้วยคำไทยกับคำผวน พบจำนวน 2 ข้อมูล 19) คำที่ประกอบด้วยคำต่างประเทศกับคำผวน พบจำนวน 1 ข้อมูล 20) คำที่ประกอบด้วยคำผวนกับคำที่กำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียง พบจำนวน 1 ข้อมูล 21) คำที่ประกอบด้วยคำภาษาถิ่นกับคำต่างประเทศ พบจำนวน 3 ข้อมูล และ 22) คำที่ประกอบด้วยคำภาษาถิ่นกับคำที่บัญญัติขึ้นใหม่ และคำไทย พบจำนวน 1 ข้อมูล

6.1.2 การใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิง

จำแนกจุดประสงค์ของการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงได้ 11 จุดประสงค์ ดังนี้

6.1.2.1 การใช้คำสแลงเพื่อแสดงความสนิทสนมและความเป็นกันเอง เป็นจุดประสงค์หลักที่ผู้เขียนนำคำสแลงมาใช้ในนิตยสารบันเทิง เพราะสามารถแสดงความสนิทสนม ความเป็นกันเอง และความคุ้นเคยกับผู้อ่านได้มากกว่าการใช้ถ้อยคำที่เป็นทางการหรือคำสุภาพทั่วไป การใช้คำสแลงจะมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านได้ เหมือนกับว่ากำลังพูดคุยอยู่ในวงสนทนาเดียวกัน

6.1.2.2 การใช้คำสแลงเพื่อสื่ออารมณ์ขัน ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการแทรกความตลกขบขันในเนื้อหาที่น่าสนใจ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันและรู้สึกสดชื่น คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น วุ่นวายขายปลาช่อน เกิดเหิงทิงนองนอยโกอินเตอร์ไป ้วยโจ้ไม่ไหว เป็นต้น

6.1.2.3 การใช้คำสแลงเพื่อสร้างความแปลกใหม่ ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการให้เนื้อหาที่น่าสนใจมีถ้อยคำหรือข้อความที่แปลกใหม่ สะดุดตา เราความสนใจใคร่รู้จากผู้อ่าน คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น ไก่กาอาราเร่ จึกกระดืบ ดึกดำดื้อ เป็นต้น

6.1.2.4 การใช้คำสแลงเพื่อแสดงภาพลักษณ์ ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการบรรยายลักษณะต่างๆ ของบุคคลที่กำลังกล่าวถึง โดยบรรยายจากลักษณะภายนอก หรืออาจบรรยายจากพฤติกรรม หรือสภาพจิตใจ คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น พิตเปรี๊ยะปั้งปั้งแข่งกระเดาะ แผ่นกระดาน เกย์แหวแหว่หลุด เป็นต้น

6.1.2.5 การใช้คำสแลงเพื่อยั่วล้อ ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการยั่วล้อหรือล้อเล่นกับบุคคลที่กำลังกล่าวถึง เป็นการยั่วล้อด้วยถ้อยคำภาษาที่ไม่รุนแรงมากนักแต่มีแฝงไว้ซึ่งความขบขัน คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น คำจั่งแก สาวเอ๋อหรอ มากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่แฟน เป็นต้น

6.1.2.6 การใช้คำสแลงเพื่อเสียดสี ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการแสดงความรู้สึกหรือทัศนคติในทางที่ไม่ดีนักที่มีต่อบุคคล ผลงาน หรือกิจกรรมต่างๆ คำสแลงที่นำมาใช้มักแฝงน้ำเสียงเสียดสี หรือประชดประชัน คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น องค์กรเข้าสิง ฟันธงท้องติดกัน เพลงชาติคนมีกิ๊ก เป็นต้น

6.1.2.7 การใช้คำสแลงเพื่อหลีกเลี่ยงคำต้องห้ามและคำหยาบคาย ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องกล่าวถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งถ้อยคำเหล่านั้นถือว่าเป็นคำต้องห้ามที่ควรหลบเลี่ยง แล้วหาคำอื่นมาใช้สื่อความหมายแทน คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น เล่นจ้ำจี้ ท่อนข้าวหลาม อะจี้ย...อะจี้ย เป็นต้น

6.1.2.8 การใช้คำสแลงเพื่อตำหนิติเตียน ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการแสดงความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อบุคคลซึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หรือแสดงกิริยามารยาทที่ไม่ดีงาม เป็นการว่ากล่าวตำหนิ หรือตักเตือนบุคคลที่กำลังกล่าวถึง คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น กระชู้เรียกพี่น้องหมาขี้เรื้อนในปาก จันรักผัวเขา เป็นต้น

6.1.2.9 การใช้คำสแลงเพื่อเน้นย้ำความ ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อกล่าวถึงลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งที่ต้องการเน้นย้ำให้เด่นชัดมากยิ่งขึ้น คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น ยี้แหลกแจกไม่อัน กรีดสลับสามตลบ สนทนสมกลมเกลียวเหนียวแน่นหนึบ เป็นต้น

6.1.2.10 การใช้คำสแลงเพื่อลดระดับความรุนแรง ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องกล่าวถึงเรื่องไม่ดีหรือไม่เป็นที่ยอมรับ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่คนทั่วไปไม่ให้การยกย่อง โดยผู้เขียนมีเจตนาที่จะสื่อความหมายเหล่านั้นให้เบาบางลง คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น ตูบปอง เลิกราปาจิงโกะ คุณแจ่ว เป็นต้น

6.1.2.11 การใช้คำสแลงเพื่อหลีกเลี่ยงคำเดิมที่ใช้มาเป็นเวลานาน ผู้เขียนใช้คำสแลงเมื่อต้องการเลี่ยงถ้อยคำเดิมที่ใช้กันมาเป็นเวลานาน เพื่อไม่ให้เกิดความจำเจในการใช้ภาษาและเพื่อให้เกิดความแปลกใหม่ในการใช้ถ้อยคำ คำสแลงในกลุ่มนี้ เช่น กิ๊ก เบนโด ซิลล์ๆ เป็นต้น

6.1.3 ความหมายของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง

ความหมายของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง จำแนกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

6.1.3.1 ความหมายตามการสื่อความรู้สึกและทัศนคติ กล่าวคือ คำสแลงที่สื่อความรู้สึกและทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายเฉพาะที่ต้องการจะสื่อสารได้ตรงตามเจตนา จำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ

1. ความหมายที่สื่อความรู้สึกและทัศนคติในทางที่ดี ผู้เขียนนำคำสแลงมาใช้เพื่อสื่อความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยสื่อความหมายไปในทางที่ดี เช่น เชื้อยะ ลัลลา ทะลาล้า เป็นต้น

2. ความหมายที่สื่อความรู้สึกและทัศนคติในทางที่ไม่ดี ผู้เขียนนำคำสแลงมาใช้เพื่อสื่อความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยสื่อความหมายไปในทางที่ไม่ดี เช่น แก๊ง ป๊อด กะโหล่งโป่ง เป็นต้น

6.1.3.2 ความหมายใหม่ คำสแลงบางคำเป็นคำที่มีความหมายใดความหมายหนึ่งปรากฏในพจนานุกรม แต่เมื่อนำมาใช้เป็นคำสแลงจะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย โดยกำหนดความหมายขึ้นใหม่เป็นความหมายซึ่งเข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือเป็นความหมายพิเศษเฉพาะ จำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ

1. ความหมายแคบเข้า เป็นการนำคำที่มีความหมายรวมหลายชนิดไปใช้ในความหมายหนึ่งโดยเฉพาะ จำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความหมายแคบเข้าเป็นไปในทางดี เช่น เกิด โดน เต็ง เป็นต้น และความหมายแคบเข้าเป็นไปในทางไม่ดี เช่น แฉ ปอง หิ้ว เป็นต้น

2. ความหมายกว้างออก เป็นการนำคำที่มีความหมายเฉพาะอย่างไปใช้หมายถึงสิ่งอื่นที่มีลักษณะบางอย่างคล้ายคลึงกัน จำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความหมายกว้างออกเป็นไปในทางดี เช่น แจ่ม เด็ด เด็ง เป็นต้น และความหมายกว้างออกเป็นไปในทางไม่ดี เช่น แจ๋ ฟาด ฉะ เป็นต้น

6.1.3.3 ความหมายในบริบท กล่าวคือ ความหมายที่มีเจตนาของผู้เขียน และความเข้าใจของผู้อ่านเข้าไปเป็นปัจจัยเกี่ยวข้องด้วย จำแนกได้ 3 ลักษณะ คือ

1. ความหมายเฉพาะ เป็นความหมายของคำสแลงที่กำหนดให้มีความหมายเฉพาะประจำคำ จำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความหมายของคำใหม่ เช่น กิ๊ก เด็กแนว จี๊กะด๊ย เป็นต้น และความหมายของคำเดิม เช่น โคตร ถั่วดำ สีม่วง เป็นต้น

2. ความหมายอุปมา เป็นความหมายของคำสแลงซึ่งเกิดจากการนำเอาลักษณะเด่นของสิ่งที้นำมาเปรียบเทียบกับใช้สื่อความหมาย เช่น คู่รักฟ้าผ่า พ่อม่ายป้ายแดง รุ่งลายคราม เป็นต้น

3. ความหมายชวนคะนึง เป็นความหมายของคำสแลงซึ่งจะนึกถึงเมื่อได้ยินหรือได้เห็นคำอีกคำหนึ่ง จำแนกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ความหมายชวนคะนึงที่เกิดในคำพ้องเสียง เช่น แจกขนมจีบ ลมเพชรหึง ต้นหยงมัส เป็นต้น ความหมายชวนคะนึงที่เกิดในคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน เช่น สตรอเบอรี่ แอ็บ ตะหฺรุด เป็นต้น และความหมายชวนคะนึงที่เกิดเพราะการพวนคำ เช่น โนตม โทตอง เกียร์มัว เป็นต้น

6.2 อภิปรายผล

ผลการศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิง เห็นได้ว่าคำสแลงในนิตยสารบันเทิงมีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นด้วยการใช้ภาษาที่แปลกใหม่แตกต่างกับการใช้ภาษาที่ถูกต้องของภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้เพื่อดึงดูดความสนใจและทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน ดังนี้

6.2.1 คำสแลงในนิตยสารบันเทิงโดดเด่นด้วยรูปภาษาที่แปลกใหม่แตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐาน

จากการศึกษาคำสแลงในนิตยสารบันเทิง พบว่ามีความโดดเด่นด้วยรูปภาษาที่แปลกใหม่แตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐาน และปรากฏใช้เป็นจำนวนมาก เห็นได้อย่างเด่นชัด คือ

1. คำสแลงที่สะกดคำแตกต่างกับคำเดิมในภาษาไทยมาตรฐาน เช่น เพื่อนก๊าบ ขะเขิลล์ หะ-รุ-หะ-รา เป็นต้น
2. คำสแลงที่มีการประกอบคำและมีโครงสร้างคำที่แปลกใหม่ เช่น แอ็บหวานโชว์ มัสน์โคตรตบแตก ดีกรีเลิศเปิดสะก๊าด เป็นต้น
3. คำสแลงที่เป็นคำใหม่ เช่น มั่ง ผ่าย ปามป้าม เป็นต้น
4. คำสแลงที่ยืมคำจากภาษาต่างประเทศและคำภาษาถิ่นมาใช้ เช่น เม้าท์ทุเม้าท์ (บอกเล่าปากต่อปาก) แซบอีหลีอีหล้า ช็อกตาลาลา เป็นต้น
5. คำสแลงที่เป็นคำพวน เช่น โทตอง เกลียมัว ใสเจียเสียใจ เป็นต้น

จะเห็นว่าคำสแลงในลักษณะข้างต้นทำให้เกิดรูปภาษาแปลกใหม่ ชวนให้สะดุดตา และสะดุดความสนใจ ทั้งนี้คำสแลงที่สะกดคำแตกต่างกับคำเดิมในภาษาไทยมาตรฐาน และคำสแลงที่มีการประกอบคำและมีโครงสร้างคำที่แปลกใหม่เป็นลักษณะที่ปรากฏเป็นจำนวนมาก อาจเนื่องจากรูปแบบวิธีการสร้างคำใหม่ของผู้เขียนทำได้ง่ายและรวดเร็ว ทั้งยังเป็นการหลีกเลี่ยงการใช้รูปภาษาเดิมๆ ที่ใช้กันมาเป็นเวลานาน นอกจากนี้รูปภาษาที่แปลกใหม่ยังแสดงให้เห็นถึงสติปัญญา และความสามารถของผู้เขียนในการสร้างสรรค์ถ้อยคำใหม่ได้อย่างหลากหลายอีกด้วย เห็นได้ว่าผู้เขียนตั้งใจสร้างความโดดเด่นของคำสแลงโดยคำนึงถึงรูปภาษาเป็นหลัก

6.2.2 คำสแลงในนิยายสารบันเทิงโดดเด่นด้วยเสียงของคำ

จากการศึกษาคำสแลงในนิยายสารบันเทิง พบว่ามีความโดดเด่นด้วยเสียงของคำ และปรากฏใช้เป็นจำนวนมาก เห็นได้อย่างชัดเจน คือ

1. คำสแลงที่ไม่มี ความหมายปรากฏในภาษาแต่สามารถสื่อความหมายได้ด้วยเสียงที่เปล่งออกมา เช่น บ้องแบ่ (แสดงลักษณะที่ไม่แข็งแรง) บะลึ้กกัก (แสดงขนาดที่ใหญ่มาก) จี๊จะวี้ดวี้ว...ว (แสดงกิริยาท่าทางมีความสุขอย่างเริงเริง) เป็นต้น
2. คำสแลงที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น ไอ้ก้อก (แสดงอาการแพ้ท้อง) ฮึมๆ (แสดงความไม่พอใจ) ตะลิดตึดตึ้ง (แสดงกิริยาอาการที่สนุกสนานร่าเริง) เป็นต้น
3. คำสแลงที่เป็นคำพวน เช่น ป้า-หมาก โนมม สวีดัด...สวีดี เป็นต้น
4. คำสแลงที่เล่นเสียงสัมผัสคล้องจอง ทั้งเล่นเสียงสระ เช่น สุดสวิงริงโก้อีโต้ปี้ม เฮฮาปาลิงโกะ หวานแหววแหว้วจ๋า เป็นต้น และเล่นเสียงพยัญชนะต้น เช่น บิดเบี้ยววมเบะ พูฟ้าเพียวฟ้าว โดเด่นดั่งดั่ง เป็นต้น

จากลักษณะคำสแลงดังกล่าวจะเห็นว่าเสียงของคำชวนให้สะดุดความสนใจ และกระตุ้นให้ผู้อ่านใคร่รู้ความหมายของคำนั้น และเห็นได้ว่าผู้เขียนตั้งใจใช้เสียงสื่อความหมายเพื่อเรียกความสนใจจากผู้อ่าน นอกจากนี้คำสแลงที่มีเสียงสัมผัสคล้องจองยังมีผลให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสในการอ่านนิยายสารบันเทิงมากขึ้น ซึ่งผลการศึกษานี้เป็นไปในทำนองเดียวกับการศึกษาเรื่องการใช้คำที่มีเสียงสัมผัสคล้องจอง ในวิทยานิพนธ์เรื่องลักษณะภาษาของข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปี พ.ศ. 2531 ของศศิธร ทัศนัยนา (2535, น. 78) ได้อธิบายไว้ว่าเมื่ออ่านออกเสียงข้อความที่มีเสียงคล้องจองกันนั้นจะมีจังหวะหรือท่วงทำนองที่ไพเราะ คำที่มี

เสียงสัมผัสคล้องจองจัดได้ว่าเป็นลักษณะเด่นเฉพาะประการหนึ่งของภาษาที่ปรากฏในการเสนอข่าวบันเทิง เห็นได้ว่าผู้เขียนตั้งใจสร้างความโดดเด่นของคำสแลงโดยคำนึงถึงเสียงเป็นสำคัญ

6.2.3 คำสแลงในนิตยสารบันเทิงโดดเด่นในด้านการสื่อความหมายใหม่

จากการศึกษาคำสแลงในนิตยสารบันเทิง พบว่ามีความโดดเด่นในด้านการสื่อความหมายใหม่ เห็นได้จาก

1. คำสแลงที่นำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ เช่น คำว่า “ฉะ” มีความหมายตามพจนานุกรมว่า พันลงไป แต่ถ้าอยู่ในบริบทจะมีความหมายใหม่ ดังนี้ “...ยิ่งพักหลังๆ นี้ เจ๊วิก she กำลังเอาดีทางด้านแพชั่นอยู่ Oops! ว่าพวกเธอคงได้ฉะกันบนรันเวย์อีกหลายรอบ” จากบริบทนี้คำว่า “ฉะ” สื่อความหมายถึง การทะเลาะกัน แต่เมื่อคำว่า “ฉะ” อยู่ในอีกบริบทหนึ่งความหมายก็จะเปลี่ยนแปลงไป ดังนี้ “...จัดอยู่ในกลุ่มของผู้ชายที่รักจริงหวังแต่ง ไม่ใช่พวกที่รักจริงหวังฉะรักฉะแล้วก็ทิ้งซะเมื่อไหร่...” จากบริบทนี้คำว่า “ฉะ” จะสื่อความหมายว่า มีเพศสัมพันธ์กัน

2. คำสแลงที่นำคำหรือข้อความจากแหล่งต่างๆ มาสื่อความหมายใหม่ เช่น คำว่า “คลอด” มีความหมายตามพจนานุกรมว่า ออกลูก, ออกจากครรภ์ แต่เมื่อนำมาใช้ในบริบทอื่นก็มีความหมายพิเศษเฉพาะ ดังนี้ “ทางด้านนักแสดงหันไปจับปากกาคลอดพอกเก็ตบู๊กยังมีอย่างต่อเนื่อง...” จากบริบทนี้คำว่า “คลอด” สื่อความหมายถึง ออกหนังสือ แต่เมื่ออยู่ในอีกบริบทหนึ่งความหมายก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามบริบท ดังนี้ “ส่วนรายการ “แซดทีวี ซีรีส์แซด” ก็คลอดแคมเปญพิเศษในเดือนกันยายนออกมาเรียบร้อยแล้ว...” ในบริบทนี้คำว่า “คลอด” สื่อความหมายว่า ผังรายการสำเร็จแล้ว

3. คำสแลงมีความหมายพิเศษเฉพาะซึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบ โดยนำเอาลักษณะเด่นของสิ่งที่กล่าวถึงมาใช้สื่อความหมาย เช่น “...Oops! จึงส่งยิ้มหวานให้หนึ่งที่ พร้อมกับใส่เกียร์หมาโกยหายไปในฝูงชน” ในบริบทนี้ ใส่เกียร์หมา สื่อความหมายว่า วิ่งหนีไปโดยเร็ว เป็นการนำพฤติกรรมของสุนัขซึ่งมีความสามารถในการวิ่งที่รวดเร็วมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของมนุษย์

จากลักษณะการสื่อความหมายของคำสแลงข้างต้นเห็นได้ว่าคำสแลงเหล่านั้นชวนให้ผู้อ่านสะดุดใจ และกระตุ้นให้เกิดการนึกคิดถึงความหมายของคำนั้น อีกทั้งกระตุ้นให้อ่านในด้านอารมณ์ ความรู้สึก และจินตนาการ ทั้งนี้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าบริบทหรือข้อความแวดล้อมมีส่วนสำคัญในการกำหนดความหมายของคำสแลง มีผลให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายพิเศษเฉพาะนั้นได้

ตรงกับที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสาร และจะเห็นว่าคำสแลงเป็นคำที่ไม่มีความหมายแน่นอน หากคำเหล่านั้นปรากฏเพียงลำพัง ไม่ได้นำไปใช้ในบริบทใด คำนั้นก็สื่อความหมายตามที่ปรากฏในพจนานุกรม ในส่วนของความหมายเปรียบเทียบนั้นผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายใหม่ตามบริบทนั้นได้ โดยอาศัยแนวเทียบจากลักษณะเด่นเฉพาะของสิ่งที่นำมาเปรียบ เห็นได้ว่าผู้เขียนตั้งใจสร้างความโดดเด่นของคำสแลงด้วยการสื่อความหมายใหม่และใช้ความหมายเปรียบเทียบ

จากลักษณะที่โดดเด่น 3 ประการเบื้องต้น สรุปได้ว่าคำสแลงในนิตยสารบันเทิงมีลักษณะการใช้ภาษาที่แปลกใหม่ทั้งด้านรูปภาษาและเสียง และเมื่อปรากฏในบริบทจะมีความหมายพิเศษเฉพาะ ส่งผลให้เนื้อหาที่น่าสนใจมีสีสัน มีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น ไม่ราบเรียบจนเกินไป ทั้งนี้เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินไปกับการอ่านนิตยสารบันเทิง อีกทั้งคำสแลงยังมีผลต่ออารมณ์ ความรู้สึก และการนึกคิดของผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการเห็นภาพ สามารถรับรู้ความรู้สึกและทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ และที่สำคัญคือสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารได้ตรงกับเจตนา

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเหตุที่นิตยสารบันเทิงปรากฏคำสแลงเป็นจำนวนมาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าเรื่องราวที่น่าสนใจมักเป็นไปในทางลบ เช่น เรื่องความสัมพันธ์ฉันชู้สาวที่ไม่เหมาะสม เรื่องพฤติกรรมทางเพศที่ไม่สมควรเปิดเผย รวมถึงเรื่องอื้อฉาวต่างๆ ที่หมิ่นเหม่ต่อการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้ผู้เขียนนิยมที่จะถ่ายทอดออกมาให้สื่ออารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรง เร้าใจ และมีความเกินจริงอยู่มาก ทั้งนี้ก็เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านตื่นตาตื่นใจ และเร้าความสนใจใคร่รู้ของผู้อ่าน ดังนั้นผู้เขียนจึงเลือกใช้คำสแลงเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย บอกเล่าเรื่องราวเหล่านั้น เพราะคำสแลงเป็นถ้อยคำที่หือหาว มีสีสัน เร้าอารมณ์ และสื่อความรู้สึกได้ดีกว่าคำปกติ อีกทั้งการใช้คำสแลงในบางโอกาสยังเป็นการหลีกเลี่ยงคำต้องห้ามและคำหยาบคายได้ และที่สำคัญคือสามารถกลบเกลื่อนและเลี่ยงความผิดที่จะมีผลต่อการฟ้องร้องในฐานหมิ่นประมาทบุคคลที่กล่าวถึงได้ด้วย

นอกจากนี้ อัตราการแข่งขันที่สูงขึ้นของนิตยสารบันเทิงในปัจจุบันก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้นิตยสารบันเทิงปรากฏคำสแลงเป็นจำนวนมากด้วย เพราะผู้เขียนจำเป็นต้องสรรหากลวิธีใหม่ๆ ในการนำเสนอเรื่องราวข่าวสารของตนให้น่าสนใจ ชวนให้ติดตามอ่านอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ลีลาท่วงทำนองการใช้ภาษาโดยเฉพาะคำสแลงจึงเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เนื้อหา มีความสนุกสนาน เร้าอารมณ์ความรู้สึก และดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

6.2.4 ข้อสังเกตอื่นๆ

จากการศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่ามีข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังนี้

1. จากการศึกษพบว่าคำสแลงบางคำที่ปรากฏใช้ในปี พ.ศ. 2549 นี้เป็นคำสแลงที่ใช้กันมาเป็นระยะเวลานานแล้ว¹ และยังคงใช้อยู่ในยุคปัจจุบัน อาจจำแนกตามวิธีการสร้างคำสแลงของการวิจัยครั้งนี้ได้ดังต่อไปนี้

1.1 การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ เช่น กัก กิน กะหรี กัด กั้น เกิด ชีไก่ ขึ้นเขียง ไข่แดง คั่ว เค็ม งาม จวก จอด เจียน ฉก ฉะ แฉ ชิดซ้าย ดอง ดับ เด็ง เต็ง บานบุรี เบี้ยว เปรี๊ยะ เผา ฝ่าละมี พัน พัด ฟ้อนเล็บ ฟาด ฟิวส์ขาด ไฟเขียว ไฟแดง ไฟช็อต ระเบิด แรด สวด สับ แสบ หมู หอย แหยม แหก หิ้ว แห้ว อื้อ เป็นต้น

1.2 การนำคำหรือข้อความมาจากเหตุการณ์ปัจจุบัน สภาพแวดล้อม และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เช่น กระจกข้าว กระจกบะจอกข้าว กระจกเทียม กุมบังเหียน คลอด จี๋เอ๋ จ้าจี้ จิ้งฉပ် ฉบับกระเป๋า ขวด ชีซ่ากะหล่ำปลี ปราบเซียน ตั้งป้อม ตีจิ้ง ตีนผี ตกกระป๋อง ตกเก้าอี้ เต็นฟุตบอล ถอนสมอ ถังแตก ถั่วดำ น็อค บางอ้อ บิ๊ก ใบแดง ปลาไหล ปี่แตก พะโล้ ฟาดแข้ง ฟาดวงฟาดงา มังกร ม้วนเสือ มะเขือเผา ม้ามืด ไม่ป่าเดียวกัน ไม่มีอะไรในกอไผ่ ยาหอม แยม โรงแรมจิ้งหรีด วิชามาร ศอกกลับ สังฆกรรม เส้นก้วยจับ เสือหว หิน หวอ หม้อ เป็นต้น

1.3 การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง เช่น กึกก๊อก กีบก๊าบ กึกกึก กระต๊อกระต๊อ จ้อย จั๋งหนับ จีบจ้อย จืด เจ๋งเบ๋ง แซ่ด ตึงตึง ตู๊ด ต๊วด ต๊วด ต๊ะแล็ดต๊วดต๊วด บะเริ่มเต็ม บะละฮึม เบื่อเร่อ เบื่อเริ่มเต็ม ปรี๊ดปรี๊ด ปังปัง เป๊ะ เป้ง เปรี๊ยะปรี๊ยะ เป๊ะเซะ พรึบ เพี้ยวฟาว ยี้ แห้งก อื้ออื้อ เป็นต้น

1.4 การนำคำเลียนเสียงธรรมชาติมาสื่อความหมาย เช่น กร๊ิง กร๊ิงกร๊าง จ๊วบ ตะลิดต๊ิดต๊ิง ต๊ิดต๊ิง ป๊าบ เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ โป้งโป้งซิ่ง วักเพ้ย ไอ้ก้อก เป็นต้น

1.5 การยืมคำ เช่น ก๊วน แก๊ง คิกขุ เคลม ฉ่ง ขวย ชี๋ ชัมซิ่งรอง แสบ เดอะ ไต่ ปัม พิต ม่วน เม้าท์ เป็นต้น

¹ส่วนหนึ่งได้ศึกษาและเปรียบเทียบข้อมูลจากเอกสารของวิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526) และวิทยานิพนธ์ของสมใจ เสรีวงศ์ (2526) แนน้อย บุญยเนตร (2529) สุชาดา เทวะผลิน (2531) ศศิธร ทัศนัยนา (2535) นวลวรรณ พลังคะพันธ์พงศ์ (2541) และภัสรา สงวนผิว (2542)

1.6 การผวนคำ เช่น เกลี้ยงมัว แก่ใจ โทต้อง โนตม ป่าหมาก สวีตด ไสเจียเสียใจ
ลอยคอรอคอย เป็นต้น

1.7 การสร้างคำขึ้นใหม่ เช่น กะตังค์ กัลล์ ก่ากั้น กรีดสลับ เก้า เกทับบลัพพแลก
ก.ข.ค. ขาใจ ขาเมาท์ คู่ซี้ งงเต็ก เจ้ง จึก จืด จ๊าบ เจ้ง เจ้ากรรมชั่ววลือ ใจ ใจ ชวดฉลุซาลเถาะ ซีกอ
ซือกซิ่นมา ซัวร์ปาด ซัวร์ปาบ ซึงฉ่อง เซ้ง เซ้งกระเด๊ะ เซ้งวับ เซยแหลก เซลียร์ ซิงซิง ซี้ย่าปึก ซ่าส
ซ่าเหมอ ซ้าย ค.จ.ร. เต็ดสระระตี เต็ดสระมอเระ เตี้ยง ตังค์ ตึงตึง ต้ม ตู้ด เต็มสตีม แต่ว ที่ซู้ด..ดต นั้ง
เนียบ บ้อ บุปเพอาละวาด เบ้ม เบ็ด เบี่ยน ไปรับประทาน ป่า ปาว บี้มเงิน ป้าง เป็ดสะกาด แป็ก เป้ย
พลิกลือก เพื่อนซี้ พี่เบ้ม ฟามหมาย ฟิตบั้ง ฟิตเปรี๊ยะ ภรรเมีย ภาษาดอกไม้ มั่นส มั่นสพะยะคะ
มันส์กร่อง มันส์หยด มันส์สะใจ มาวิน มือเก่า เมื่อยตุ้ม แมงกะไซค์ ไม้ด ยกเครื่อง ยากส์ เย้ว แ้ว
รักหลายเล่า รุนเคอะ เร็ด เร็ดสะแมนแต่น วัยใจ วีน วิด เวอร์ ส.ใส่เกือก สงกะสัย สน สวยปั้ง สเปก
สะดวกโยธิน สะบั้นหันแหลก สะเบย สโลว์ชบ สุดลิมทิมประตุ เสล่อ หงายแกง หน่อมแน้ม หลี ห่วย
ห่วยแตก หมกเม็ด หวาดเจียว หวานแหวว เหมือนกัน เหมือนกัลล์ เหมือนเดิม ญ่าย หน้าแตก
แหว อินเตอร์ อีบ อิม เอ๊ะ เอ๊าะๆ แ้ม ไข่ตัว โอเคซิกาแรต ไฮไซ ไฮเทค เป็นต้น

จากตัวอย่างคำสแลงข้างต้น จะเห็นว่าแม้เวลาล่วงผ่านมานานกว่า 10 ปี คำสแลง
บางคำก็ยังคงปรากฏใช้กันในสมัยต่อมา และเป็นไปได้ว่าจะยังคงใช้กันต่อไปในอนาคตด้วย เมื่อ
เป็นเช่นนี้แล้วคำสแลงใหม่ที่พบในปี พ.ศ. 2549 นี้ บางคำก็อาจจะปรากฏใช้ต่อไปในอีก 10 ปี
ข้างหน้าได้ หากคำเหล่านั้นเป็นที่นิยมและยังไม่มีคำอื่นใดใช้สื่อความหมายพิเศษเฉพาะเหล่านั้น
แทนคำเดิมได้

2. ผลการศึกษาวิธีการสร้างคำสแลงโดยการนำคำหรือข้อความมาจากเหตุการณ์
ปัจจุบัน สภาพแวดล้อม และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ แสดงให้เห็นว่าถ้อยคำหรือข้อความที่มาจาก
สิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวมนุษย์ล้วนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม และยังแสดงให้เห็น
ว่าภาษาจากแหล่งต่างๆ มีความสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งผลการศึกษานี้เป็นไปในทำนองเดียวกันกับ
การศึกษาที่มาของถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมือง ของจันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์ (2540, น.
45-68) ที่พบว่าถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมืองมีจำนวนมากที่มาจากแหล่งต่างๆ รวมทั้ง
ถ้อยคำจากวงการบันเทิง อันแสดงให้เห็นว่าภาษาในแต่ละวงการมีอิทธิพลต่อกัน

3. ผลการศึกษาวิธีการนำคำหรือข้อความจากแหล่งต่างๆ มาใช้เป็นคำสแลงใน
นิตยสารบันเทิง พบคำสแลงที่มาจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ มากที่สุดเป็นจำนวนถึง 208 ข้อมูล
จากทั้งสิ้น 835 ข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นตรงกับวชิรา ชุมหศรี (2546, น. 153) ที่พบวิธีนำคำ
หรือข้อความจากผลงานบันเทิงมาใช้เป็นสำนวนในวงการบันเทิงเป็นจำนวนมาก และได้อภิปราย

ไว้ว่าวิธีดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของวงการบันเทิง โดยเหตุที่วงการบันเทิงนำถ้อยคำที่ปรากฏในวงการของตนมาใช้ นั่นเนื่องจากเป็นแหล่งข้อมูลใกล้ตัวที่สุด อีกทั้งผู้เขียนและผู้อ่านคุ้นเคยอยู่แล้ว การนำมาใช้สื่อความหมายจึงทำได้ง่ายและสามารถสื่อเนื้อความได้ชัดเจน

4. ในการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่าผู้เขียนนิยมสร้างคำแทนเสียงเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตน เช่น คริ คริ, คิกๆ, หุๆ, แหะ..แหะ, อึอึ, อุ อุ อุ, ฮ่าฮ่า, ฮิ...ฮิ, โหะๆๆ เป็นต้น โดยคำเหล่านี้ใช้แทนเสียงหัวเราะซึ่งเป็นลักษณะของคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่พบเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีคำแทนเสียงอื่นๆ เช่น ก๊ว-ก๊ว, จ้าก, จู้..จู้, อะฮ้า, ฮ๊ะ ฮ๊ะ, ฮิ้ว ฮิ้ว, อึย, อ้อฮือ, ฮุย, เอ้อเอ้อ, โอว, ฮี, ฮือ ฮือ, เอ้อ, แอ้ม, อะแอ้ม เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวเป็นการถ่ายทอดเสียงที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังพูดคุยอยู่ในวงสนทนาเดียวกัน ซึ่งจะมีส่วนช่วยสร้างความรู้สึกร่วมกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านได้ อันจะส่งผลให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ ไปสู่ผู้อ่านได้มากยิ่งขึ้น และก่อให้เกิดความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ซึ่งจะช่วยให้สามารถสื่อความหมายและมีอารมณ์ร่วมตรงกันได้ง่ายขึ้น

5. ผู้วิจัยเห็นว่านอกจากถ้อยคำภาษาที่ห้วนหยาแล้ว ในนิตยสารบันเทิงมักปรากฏการนำเสนอภาพข่าวประกอบควบคู่ไปด้วย ส่วนหนึ่งเป็นภาพประกอบที่ส่อไปในทางกามารมณ์ เช่น การแต่งกายที่ไม่สุภาพจนเกินงามของเหล่าดารา นักแสดง รวมถึงภาพแอบถ่ายในมุมที่ล่อแหลมจนถึงขั้นอนาจาร เป็นต้น แม้ว่าจะเป็นจุดขายของนิตยสารบันเทิง แต่ก็ถือเป็นการนำเสนอข้อมูลที่ขาดคุณธรรมและขัดกับหลักจริยธรรมวิชาชีพ

6. จากข้อมูลที่ศึกษาพบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ที่ผู้เขียนมักจะนำเสนอคือเรื่องชีวิตส่วนตัวของดารา นักแสดง และศิลปิน ซึ่งถือว่าเป็น “บุคคลสาธารณะ” มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและอยู่ในความสนใจของคนในสังคม โดยเฉพาะประเด็นเรื่องความรัก ความสัมพันธ์ฉันชู้สาว และพฤติกรรมส่วนตัวที่มักจะนำเสนอออกมาในแง่ลบ เน้นเรื่องอื้อฉาวที่ไม่สมควรเปิดเผยในที่สาธารณะ ซึ่งหลายกรณีก็หมิ่นเหม่ต่อการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และบางกรณีก็ทำให้บุคคลที่ตกเป็นข่าวได้รับความเสียหาย และเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศอย่างมาก อันส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจและการดำเนินชีวิตในสังคม ที่สำคัญคือข่าวสารของบุคคลสาธารณะเหล่านั้นมีผลต่อพฤติกรรมของกลุ่มผู้อ่านโดยเฉพาะเยาวชน ซึ่งส่วนใหญ่มักเลียนแบบพฤติกรรมส่วนตัวต่างๆ ของดารา นักแสดง และศิลปินที่ตนชื่นชอบ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการแต่งกาย ภาพลักษณ์ภายนอก คำพูด รวมถึงพฤติกรรมในเรื่องความรัก ดังนั้นบุคคลในวงการบันเทิงจึงต้องระมัดระวังภาพลักษณ์และพฤติกรรมที่ปฏิบัติอยู่เสมอ เพื่อไม่ให้เป็นตัวอย่างไม่ดีแก่เยาวชนและสังคม ซึ่งผู้วิจัยมี

ความเห็นว่ นอกจากบุคคลสาธารณะจำเป็นต้องมีความประพฤติในทางที่ถูกที่ควรแล้วนั้น สื่อมวลชนเองก็ควรมีความรับผิดชอบตอสังคมด้วย โดยการนำเสนอเนื้อหาข่าวสารในแง่มุมที่สร้างสรรค์ให้มากขึ้น มีเนื้อหาที่เป็นประโยชน์และให้ข้อคิด เพื่อให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชน โดยลดปริมาณของข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก ความสัมพันธ์ฉันชู้สาวที่ไม่เหมาะสม รวมถึงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่สมควรเปิดเผย นอกเสียจากว่าพฤติกรรมที่ไม่ดีงามของบุคคลสาธารณะเหล่านั้นจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม กล่าวคือ เมื่อบุคคลเหล่านั้นกระทำความผิดหรือกระทำเรื่องที่น่าอับอายแล้วส่งผลกระทบอย่างไรต่อการดำเนินชีวิต เพื่อให้เยาวชนและสังคมรับรู้และตระหนักถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นตามมา

6.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาคำสแลงที่ใช้ในวงการอื่นและใช้ในกลุ่มบุคคลต่างๆ เพื่อทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาซึ่งอาจนำมาเปรียบเทียบกับในด้านวิธีการสร้าง จุดประสงค์การใช้ ความหมาย หรือในลักษณะอื่น อันจะทำให้เห็นลักษณะร่วมที่น่าสนใจของคำสแลง
2. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาเฉพาะกิจและภาษาเฉพาะกลุ่มของกลุ่มคนต่างๆ เนื่องจากภาษาเหล่านี้มีลักษณะเด่น/เฉพาะที่น่าสนใจ ทั้งในเรื่องการใช้เสียง คำ ความหมาย โครงสร้างคำและประโยค เพื่อนำมาวิเคราะห์ลักษณะเด่น/เฉพาะของภาษาแต่ละประเภท รวมทั้งสามารถนำไปวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของลักษณะการใช้ภาษาไทยต่อไป